

FARNÍ INFORMÁTOR

12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 25. ČERVNA 2006

Oslavujte Hospodina, neboť navěky trvá jeho milosrdenství.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s pokorou prosme Boha, který je shovívavý a plný lásky, váhavý k hněvu a bohatý na milosrdenství:

L: PANE, DEJ NÁM VÍCE VÍRY.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jeho slova i osobní svědectví byly světu výzvou k naději, kterou světu přinesl Ježíš Kristus.
- Za Boží Církev, aby svědectvím evangelium Ježíše Krista obvazovala rány světa, a tak shromažďovala rozptýlené v jediné společenství Božího lidu.
- Za děti, které minulou neděli poprvé přistoupily k eucharistickému stolu, aby rostly v moudrosti a milosti, a přinášely do rodin i do společenství Církve velikonoční radost.
- Za společnost, ve které vládnou mocní a z níž jsou vylučováni slabí a bezbranní, nenarozené děti a nevléčitelně nemocní, za společnost tragicky poznamenanou kulturou smrti, aby nasloucháním evangelium života poznala pravdu o člověku v jeho jedinečné důstojnosti.
- Za ty, kdo tě zde na zemi upřímně prosili za odpuštění a utíkali se k tvému milosrdenství, ať mají účast na novosti života, kterou jsi otevřel svým zmrtvýchvstáním.

K: Všemohoucí věčný Bože, měj s námi slitování, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – JOB 38,1.8-11

Čtení z knihy Job.

Hospodin odpověděl Jobovi z bouře a řekl:

„Kdo zahradil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je mraky oblékl jak šatem, temnotou (přikryl) jak plénkami, když jsem pro něj vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dál, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

ŽALM 107

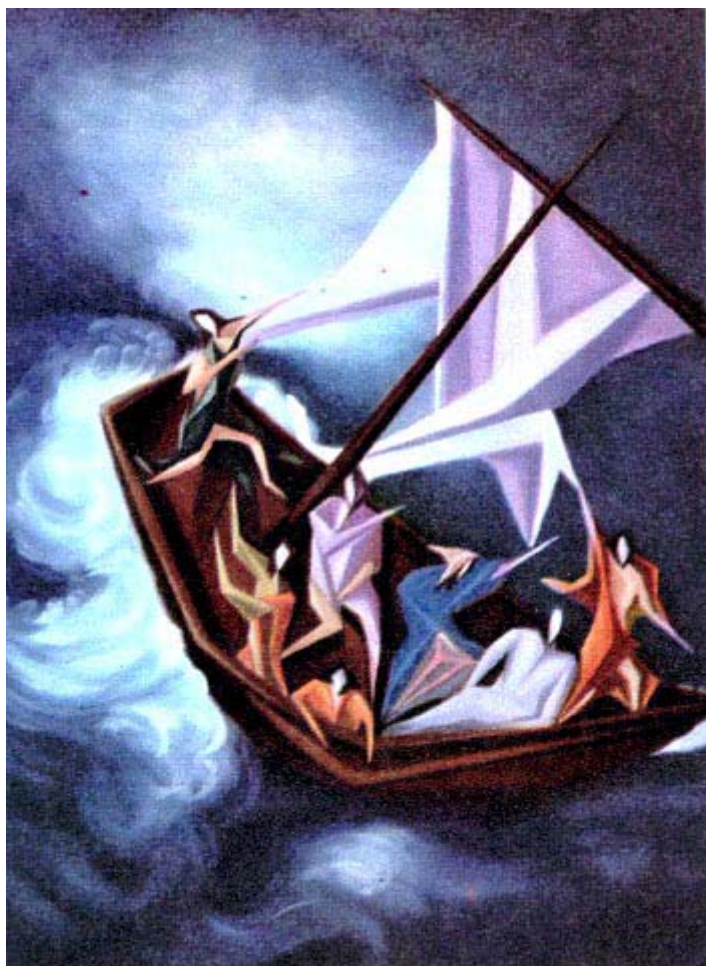
Pustili se po lodích na moře, – sháněli obchody po širých vodách. – Viděli Hospodinova díla – a na širém moři jeho divy. Rozkázal a vyvolal bouřlivý vítr, – který do výše vzdouval vlny. – Stoupali až k nebi, sestupovali do propastí, – jejich duše se třásla v nebezpečí. Tu volali ve své tísně k Hospodinu – a on je z jejich úzkostí vysvobodil. – Uklidnil bouři v tichý vánek – a utišily se mořské vlny. Radovali se, že se uklidnily, – a dovedl je do vytouženého přístavu. – Ať chválí Hospodina za jeho milosrdenství, – za jeho divy k dobru lidí.

2. ČTENÍ – 2KOR 5,14-17

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři!

Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo.

EVANGELIUM – MK 4, 35-41

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: „Přeplavme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak, jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním.

Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho.

Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

TRANSUBSTANCIACE

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Transsubstanciace? „O čem to vlastně mluví?“ ptal se jeden dobrý věřící, když toho slova užil několikrát v duchovním kázání. Jiný, kdo byl vyspělejší v katechismu, mu odpověděl povýšeně: „To byste měl vědět, jde tu přece o základní vysvětlení Eucharistie. Chodíte často k přijímání a ani nevíte, že je eucharistický chléb transsubstanciován při mešním proměňování?“ – „Ne, to nevím a ani mne to nemůže zajímat. Věřím, že při sv. přijímání dostávám Krista Pána. Co bych k tomu potřeboval dodávat?“

Je zajímavé, že podobnou odpověď dal i velký holandský katolický teolog P. Schoonenberg při jiné příležitosti, a to lidem vzdělaným v náboženství. Nějakou dobu totiž přednášel teologii na universitě v Amsterdamu protestantským posluchačům. Snažil se jim vysvětlit, jaký je ve víře rozdíl mezi katolíky a jinými křesťany. Musel se tedy dotknout i termínu transsubstanciace. Evangelíci se otevřeně přiznali, že jim to slovo nic neříká. Katolický teolog se tomu nedivil a ani se příliš nesnažil, aby jim je vysvětlil. Dodával prostě: „Věříme, že je v proměněné hostii přítomen sám Kristus. To je naše víra. Ve středověku se ji snažili vysvětlit filosofickými slovy, ale to není důležité. Nesmíme se přit o slova, ale hledět se dohodnout o věci samé.“ Měl však velký věřící katolický myslitel potíže u církevních představených se svým zjednodušeným výkladem. I novináři totiž jeho vysvětlení v časopise zjednodušili tímto titulem: „P. Schoonenberg prohlásil, že není nutné věřit v transsubstanciaci“. To ovšem nemínil říci, musel se tedy hájit, aby se otázka vyjasnila.

Je tedy dobré, když se pokusíme o vyjasnění výrazu i my. Filosofickým slovem substance vyjadřuje scholastika to, čím věci jsou. Ten latinský výraz jsme počestili termínem „podstata“. Kuň např. může být bílý nebo černý, velký nebo malý, zdravý nebo kulhavý, ale jisté vlastnosti musí mít, aby byl koněm. Totéž platí i o jiných věcech. Když je někdy

uměle křížen jeden druh ovocného stromu s jiným druhem, zadíváme se na ovoce s pochybnostmi: „Je to zajímavé, listy jsou jako z pomerančovníku, naprosto se jim podobají, ale ovoce není pravý pomeranč. Koupili jsme ten mladý stromek jako pomerančovník, ale podoba nás oklamala. Máme tu něco jiného.“ Máme tedy zkušenost, že vnější podoba nám nezaručuje podstatu věci.

Aplikujme tuto zkušenost na Eucharistii. Hostie, kterou klademe na oltář, je pšeničný chléb. Nastalo proměnění svátostnými slovy: „Toto je mé tělo.“ Vnější podobou hostie zůstává chlebem. Má stejnou barvu, velikost, chuť jako předtím. Přesto však věříme, že je tu na oltáři přítomen sám Kristus, kterého pak přijímáme v podobě jídla. Vnější podoba a vnitřní podstata jsou odlišné. Chléb se „předpodstatnil“, latinsky říkáme, že tu nastala transsubstanciace. Jde tu ovšem o zázrak, který může vykonat jenom sám Bůh, Duch sv., který je činný v církvi, ve svátostné modlitbě kněží.

Je těžké tuto víru přijmout? V dobách fanatických náboženských rozepří jistí puritáni zesměšňovali katolickou víru o skutečné přítomnosti Krista na oltáři tak, že přirovnávali mešní proměnění k trikům cirkusových kouzelníků. Ti vezmou např. hadrovou kuklu, přikryjí ji plachetkou, řeknou „*hokuspokus*“, odkryjí plachetku a najde se pod ní živý králíček. Že tu šlo o blasfémní urážku katolíků, je vidět z toho, že čarodějský výraz *hokuspokus* je zpotvořením latinského *Hoc est corpus, Toto je mé tělo*. Cirkusovní kouzelníci chtějí být komickými, proto jejich přeměny bývají pokud možno naprosto nečekané a pro denní život zbytečné. Takový rys ovšem nemůže patřit svátostnému proměnění v kostele. Jak to osvětlit?

Řekli jsme, že i v přírodě vznikají nějaké nové druhy křížením. Ale i to se může dělat dobře nebo špatně. Nedovedným křížením stromů vznikne neužitečné a nejedlé ovoce, nepodobné původnímu. Dobří odborníci naopak tímto způsobem zušlechťí to, co už bylo v možnostech druhu, plánata se stávají chutnými plody. Tímto příkladem se sice dostáváme dost daleko od myšlenky, kterou rozvádíme, ale přesto nám něco z ní lépe objasní. Chléb je chléb. Co má společného s Kristem, jímž se má na oltáři stát? Zdá se, že nic nebo pramálo. Ale přesto je tu v hloubce jeden základ vši existence: slovo Boží. Slovem Božím bylo všechno stvořeno na počátku a Boží slovo vše udržuje při životě. Je tedy to slovo jakoby základ, první podstata všeho. To slovo vyslovuje Bůh Otec. Ten ovšem nemá lidská ústa. Jeho mluvou je jednorozený Syn. O něm vydává svědectví evangelium Janovo (1): „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to slovo bylo Bůh“.

V plnosti času se Slovo Boží stalo tělem, Syn Boží se stal člověkem, aby spasil nás, a všechno tvorstvo odcizené Bohu přivedl nazpět k Otci. Ztotožňuje se s lidmi a nakonec se ztotožní se vším, aby byl Bůh ve všem, co je jeho dílem. O Eucharistii se dá říci, že už jakoby předbíhá vývoj světa. V chlebě a víně už je skutečná Osoba Krista Boha. Svět tu došel do poslední dokonalosti svého vývoje.

Řekneme-li tedy, že se při mši chléb a víno předpodstatnily, že tu je transsubstanciace, potvrdíme tím, že stvoření došlo k poslední dokonalosti, které může dosáhnou a ke které bylo povoláno od počátku. Tím se stala Eucharistie pro nás lékem, aby dovedla i nás k té plnosti, ke které jsme povoláni především my lidé. Prohlásíme pak spolu se sv. Pavlem: „Žiji, ale už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

Užili jsme přirovnání s křížením ovocných stromů. Uživá ho i sv. Pavel. Říká, že jsme byli jakoby naštěpováni do Krista (srov. Řím 6,5). Dospěli jsme tím, co je podstatou našeho povolání, předpodstatnili jsme se, stali jsme se Božími Syny. Proto se jako přípravu k přijetí Eucharistie liturgie modlí Otče náš. A my si musíme uvědomit, že jsme v hloubce své vlastní podstaty Boží.

Das Spiel ein Leben

– wenn wir in die Tiefe gehen, könnte das Phänomen einer fußballbegeisterten Welt uns mehr geben als bloße Unterhaltung"

/Wortlaut der Ansprache in der Sendung "Zum Sonntag" des Bayerischen Rundfunks am 3.6.78./

Fotbalová legenda - Franz Beckenbauer s Benediktem XVI. při gen. audienci 26.10.2005 na náměstí sv. Petra v Římě: „Byl to jeden z nejpůsobivějších okamžiků mého života“.

Benedikt XVI. se sice k právě probíhajícímu mistrovství světa ve fotbalu nijak nevyjádřil. Josef Ratzinger tak ale učinil v roce 1978, v bavorském rozhlasu. Sáhněme do archivu a poslechněme si dnes něco z jeho tehdejšího projevu. Když si odmyslíme, že jde o nahrávku starou 28 let, můžeme jeho slova aplikovat i na dnešní situaci:

"Podíváme-li se dnes, v červnu 1978 do médií, zjistíme, že je ovládá jedno téma: mistrovství světa ve fotbalu. V roce 1970 to bylo ještě 700 milionů lidí, kteří byli díky televizi s touto událostí spojeni, tentokrát to bude jistě mnohem více. Fotbal se stal globální událostí, která spojuje lidi na celé planetě nezávisle na hranicích ve stejné, duševním rozpoložení: v naději, strachu, vášni a radosti. Těžko se na světě děje něco

jiného, co by mohlo docílit podobného účinku v takovém rozsahu. To nám ukazuje, že zde musí být při díle něco pralidského a ptáme se, v čem spočívá ta síla hry. Pesimista řekne, že je to totéž jako ve starém Římě, kdy se říkalo *panem et circenses*, chléb a cirkus. Chléb a hry byly prostě náplní života dekadentní společnosti, která nezná žádné vyšší cíle. Ale i kdybychom toto přijali, jako odpověď by to nestačilo. Museli bychom se znovu ptát, v čem spočívá důležitost hry, takže je postavena se stejnou důležitostí vedle chleba? Na to bychom mohli odpovědět, že volání po chlebu a hrách bylo vlastně výrazem touhy po životě v ráji, po životě v sytosti bez námahy a po naplněné svobodě. Neboť to je v posledku hrou také míněno: činnost, která je zcela svobodná, bez cíle i bez donucení, která přitom využívá a napíná síly celého člověka. V tomto smyslu by tedy byla hra vlastně pokusem o návrat do ráje: vystoupení ze zotročující vážnosti všedního dne s jeho starostí o živobytí do svobodné vážnosti toho, co právě být nemusí, a proto je krásné. Při sledování se lidé ztotožňují s hrou i hráči a sami tak mají účast na tom, co je to být na naší nebo na opačné straně. Mají tak účast na vážnosti i na svobodě hry: hráči se stávají symbolem vlastního života a to na diváky zpětně působí. Samozřejmě může toto všechno být zkaženo obchodním duchem, který to vše podřídí temné vážnosti peněz a hru převrátí v průmysl, který představuje pseudosvět ohromných rozměrů. Ale ani tento svět by nemohl obstát, kdyby tu nebyl pozitivní základ, na kterém hra stojí: příprava do života a transcendence života směrem ke ztracenému ráji. Možná bychom se mohli – když se nad tím zamyslíme - znovu od hry naučit žít. Je v ní totiž patrné něco podstatného: nejen chlebem živ jest člověk, ano, svět chleba je vlastně jen předstupněm lidskosti, světa svobody.

S hrou je tomu jako s životem- jdeme-li na hlubinu, může nám fenomén světa nadšeného fotbalem poskytnout víc než jen pouhou zábavu."

FRANZ JÄGERSTÄTTER:

Sedlák, který se postavil Hitlerovi ve jménu Božím

Byl to obyčejný člověk, rakouský sedlák s manželkou a třemi dcerami, pracant a horlivý katolík – i když v mládí poněkud nevázaný -, který během hrůzných let, kdy si Hitler podrobil skoro celou Evropu a přivedl ji na okraj propasti, měl odvahu postavit se nacizmu, zatímco ostatní mlčeli anebo ještě hůře, souhlasili. Nikoli však velcí duchové, jako židovská karmelitka Edith Stein, která v dubnu 1933 psala papeži Piu XI. o utrpení katolíků tváří v tvář tragédii židovského národa, kterou rozpoutalo nacistické šílenství, či luterský pastor Dietrich Bonhoeffer, který předchozího 10. února během rozhlasového vysílání – které kvůli tomu bylo okamžitě přerušeno – upozorňoval, že je hrozbou pro *polis* (společnost), jestliže a pokud *Führer* (vůdce) vyžaduje absolutní poslušnost (modloslužbu), a tak se z něj stává *Verführer* (svůdce).

Ale s ohledem na tyto prestižní odpůrce, je příběh Jägerstättera působivý navíc tím, že jde o prostého člověka, který nebyl angažován v žádných opozičních hnutích. Jen díky modlitbě a každodenní meditaci Písma svatého dokázal poznat svou odpovědnost a do krajnosti naplnit to, k čemu jej nabádala víra a správné poznání, tváří v tvář vizi ateistického a násilného světa, jakou byla ta nacistická. V roce 1942 napsal: „Jsem přesvědčen, že se nedá říci, že by bylo zločinem anebo hříchem odmítnout, jako katolík, vojenskou službu. I když to vede k smrti, není snad křesťanštějším přinést v oběť sebe sama, než muset kvůli tomu, abych si zachránil život, napřed zabít druhé, kteří mají koneckonců právo žít?“

Tento Jägerstätterův postoj byl rozhodně hlasem mimo chór; nešel ve šlépějích mnoha „skrčků“, co sklopili hlavu a kráčeli, jak diktoval režim. On však šel cestou víry a oběti, protože v Bibli, kterou tolik miloval, svatý Petr říká: „I kdybyste měli trpět pro spravedlnost, jste blahoslavení! Nebojte se jich, když vám vyhrožují, a nedejte se zneklidnit. Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje“ (1Pt 3,14-15). A mluvíme-li o něm ještě dnes, je tomu tak proto, že tento příklad – podobně jako i jiných odpůrců – nejen dokazuje, že i v těch nejtemnějších letech XX. století nescházely hvězdy, co předcházely úsvitu nového světa, ale také proto, abychom všichni, vždy a za všech okolností nacházeli způsob, jak dát zvítězit pravdivému vědomí, jež vychází z „křesťansky inspirované“ etické odpovědnosti a proto je „jiné“, než panující proudy: je to etika „vyšší a poslední“ odpovědnosti, která se staví proti oné „přirozené a předposlední“ slepé poslušnosti, uložené režimem a hájené falešnými dobovými učiteli.

Obyčejný život

Franz se narodil 20. května 1907 v St. Radegund, osadě v Horním Rakousku, jako nemanželský syn rodičů, kteří si nemohli vzít, protože byli příliš chudí. Po smrti otce, v době první světové války, se matka Rosaria Huberová znovu provdala a to za statkáře

Heinricha Jägerstättera, který malého Franze adoptoval a dal mu své příjmení. Po prvních létech strávených s babičkou, ženou láskyplnou a velmi zbožnou, se přestěhovali do nového domu, kde si Franz vášnivě zamiloval četbu: knihovna adoptivního otce mu totiž skýtala spoustu historických a náboženských knih. V roce 1927, tehdy už dvacetiletý, opouští rodnou ves a odchází za prací do štyrských dolů. Tady prožil hlubokou náboženskou krizi, rozmařile trávil čas zábavou, s kamarády, a jízdami na motorce – byl prvním, kdo si ji v St. Radegundu koupil – a dívkami. 1. srpna se stal otcem dcery¹, kterou měl se služebnou, která žila nedaleko jejich statku. Hned nato ze vsi odešel do jakéhosi Dobrovolného exilu, kterým začala jeho konverze.

Franz tak za sebou nechal „mladistvé nerozváženosti“ a definitivně obrátil list v roce 1936, kdy se oženil s Františkou Schwaningerovou, hluboce nábožensky založenou dcerou rolníka a vydal se s ní na svatební cestu do Říma, při níž během generální audience dostali požehnání od Pia XI., papeže, jenž krátce nato vydal encykliku *Mit brennender Sorge* proti nacizmu. Manželství a pozitivní vliv ženy jej hluboce proměnily. Velkou radostí mu bylo narození tří dcer. Rostla i jeho náboženská horlivost, takže farář Fürthauer – který si všiml, že chodí den co den na mši svatou a ke svatému

přijímání – jej učinil sakristánem farního kostela. A Franz byl kostelníkem vsukutku příkladným: bedlivě se staral o posvátná roucha i liturgický prostor, pravidelně se modlil a dokonce přestal chodit i do hospody, aby neupadl do starých omylů, ale především, aby se nenechal zatáhnout do politických diskuzí, které se týkaly nacizmu.

Ještě předtím, než bylo obsazeno Rakousko (11. března 1938) se otevřeně vyslovil proti Hitlerovi a jeho metodám, takže když nadešla chvíle voleb, kdy se rozhodovalo o *Anschluss* (připojení Rakouska k *Reichu*), překročil práh volební místnosti pouze na naléhání manželky, která se obávala odvetných opatření, která by na

ně dopadla, a vhodil do urny čistý lístek. Když nad tím po čtyřech letech uvažoval, napsal: „Mnozí mají za to, že se Rakousku a Bavorsku nic nestane, i kdyby válka v Německu dopadla špatně. Spíše se ale ptejme, čím jsme si my Rakušané a Bavoři zavinili, že máme nacionálně socialistickou vládu místo křesťanské. Spadl nám snad nacionální socializmus z nebe? ... Jsem přesvědčen, že na jaře 1938 tomu nebylo jinak, než o Velkém pátku před 1900 lety, kdy si měl židovský

¹ Franz povždy udržoval s dcerou Hildegardou dobré vztahy; dokonce ještě z vězení psal manželce, aby jí poslala peníze, protože ji vždy ekonomicky podporoval.

národ zvolit mezi nevinným spasitelem a zločincem Barabášem“².

Ve svém disentu pokračoval i nadále, kmotřenci zakázal vstoupit k „Hitlerově mládeži“ a vrátil rodinné poukazy pro děti, na něž měli nárok, a odmítl mimořádnou subvenci, která se toho roku poskytovala rolníkům jako odškodnění za krupobití, co poničilo úrodu. Také tímto způsobem Franz směřoval k plnému nesouhlasu, který jej stál život. Rozhodnutí spadá do let 1940-41, do doby povinného rukování do *Wehrmachtu*: tato zkušenost v něm vymýtila i tu nejmenší pochybnost a jasně ukázala, že nacismus není slučitelný s jeho vírou. Poté, co nakrátko oblékl uniformu, byl poslán domů kvůli „nenahraditelnosti“ – „povolaný“ byl v tehdejší době považován za „nenahraditelného“ pokud byl jediným živitelem rodiny – a znovu se jal pracovat na statku, který zdědil po otci, s jistotou, že jej už další povolání na frontu nečeká.

Překážky na cestě odporu

V jeho denících čteme tyto úvahy: „je naší povinností prosit Boha, aby nám dal či uchoval zdravý rozum, který by nám dal pochopit koho a kdy máme poslouchat. Je třeba vždy a především umět rozlišovat mezi státem a stranou. Je velmi politováníhodné, že v této době i mezi katolíky je spousta takových, co jsou poslušní věcí, kterým by se měli postavit a staví se jiným, které by naopak měli zachovávat“³. Měl za to, že jediným způsobem, jak do detailu zachovávat evangelium je: ctít smysl pro odpovědnost za vlastní činy, ukázat zlovolnému režimu – který si podmanil německou inteligenci – že ještě lze zůstat lidmi a křesťany. O tom všem, včetně záměru neodpovídat na povolání do zbraně, mluvil se svým novým farářem Karobathem, který se mu různými argumenty snažil ukázat zbytečnost eventuální oběti. Vše bylo marné: Franz, který v těchto důvodech spatřoval „prozíravost pouze lidskou, až příliš lidskou“, zůstal ve svém odhodlání neochvějný.

Aby získal odlišný názor, šel až do Enns, kde strávil celý den s jiným knězem, otcem Taimerem, jemuž přeložil pochybnosti, co se mu honily v hlavě. Je morálně přípustné podílet se na nacistické válce, i přesto že ji chápeme jako nespravedlivou? Anebo je nevyhnutelná volba mezi být katolíky nebo nacisty? I tento kněz mu radil, aby se podřídil, a přece – jak čteme v diářích – on se přesvědčit nedal⁴. Vědom si toho, že Bůh prikazuje poslouchat představené, i když nejsou křesťany – ale pouze pokud nepřikazují něco mylného, protože je naší povinností poslouchat více Boha než lidi, - napsal: „Vzhledem k tomu, že máme svobodnou vůli, nevěřím, že by nás Bůh měl za hříšníky, kdybychom se konečně rozhodli změnit ono osudné ‘ano’, kterého mnozí už litovali, v ‘ne’“⁵. Jeho názor nezměnily ani prosby příbuzných a přátel, i když výčitky, - že nemyslí na matku,

² A pokračoval: „Zeleným čtvrtkem pro nás Rakušany byl nešťastný 10. duben (datum anexe). Tehdy se rakouská Církev nechala uvěznit a v poutech leží dosud: dokud se na toto ‘ano’ - jež mnozí katolíci vyslovili váhavě a ze strachu - neodpoví důrazným ‘ne’, už pro nás žádný Velký pátek nebude“.

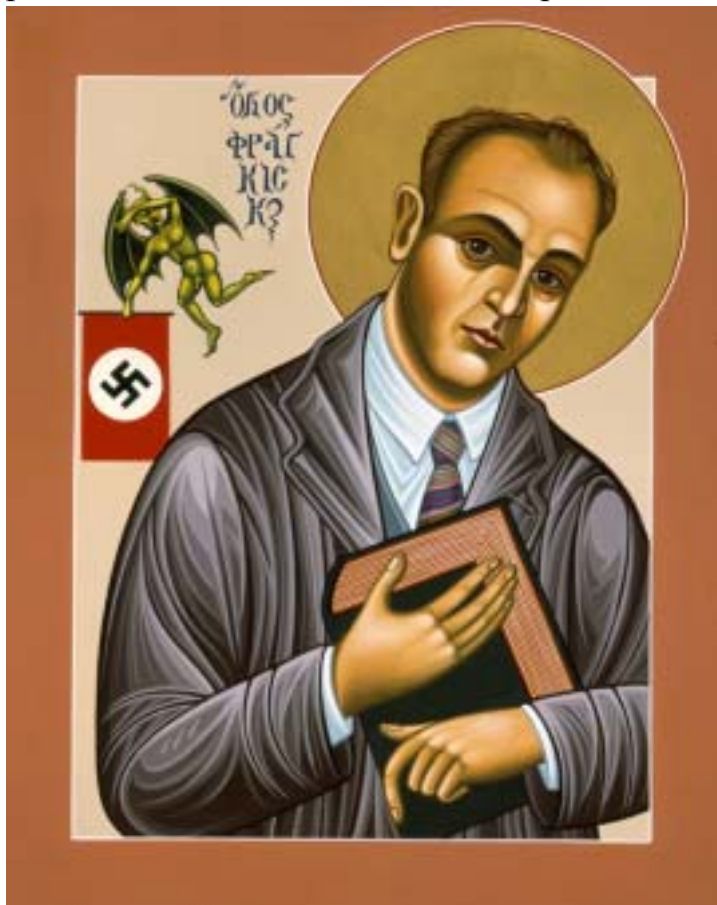
³ A dále: „Jsme strhováni mocným proudem, jímž se necháváme unášet my všichni němečtí katolíci a jemuž bychom se měli postavit; dokud v něm zůstáváme, je jedno, zda-li jsme do proudu spadli sami anebo nás strhli jiní. Abychom se šťastně vrátili na druhý břeh, nezbyvá než plavat proti proudu“.

⁴ Franz se obrátil dokonce i na biskupa v Linzu, mons. Fliessera, ale ani od něj nedostal odpověď, která by jeho opozici schvalovala.. Hořké konstatování. Fliesserův předchůdce, mons. J.M.Gfoller, emeritní biskup od roku 1941, však byl příkrým odpůrcem nacizmu.

⁵ Zmínka *referenda* na jaře 1938: ale nacistická propaganda zmátla hlavy i srdce, takže Rakušané „si počínají v rozporu se svým vlastním chápáním poslušnosti; poslušnost však nemůže vést k páchání nepravosti v jejím jménu“.

manželku a dcery, že je pyšný, že chce nesmyslným postojem spáchat sebevraždu, že hřeší proti čtvrtému přikázání - pro něj byly zdrcující. Stále znovu a znovu Jägerstätter vysvětloval sám sobě i svým drahým motivy této volby: považoval za těžký hřích bojovat za bezbožecký režim, který si podrobuje národy a měl za to, že odpovědnost za každý čin padá jak na ty, kdo se ho dopouštějí, tak na ty, kdo mlčí anebo předstírá, že nevidí. A s rozhodností dodává: kdo považuje jisté činy za pomýlené a přesto je sám koná jen aby se vyhnul nebezpečí nebo postihů, má větší vinu, než ten, kdo jedná z povinnosti a je hluboce přesvědčen, že to, co dělá není zcela zmatené⁶.

23. února 1943 dostal povolávací rozkaz. Matka se hned obrátila na příbuzné a známé, aby jí pomohli; dokonce se ho snažil přemluvit i šéf policie, muž dobrosrdečný a otcovský, a přislíbil, že pokud narukuje, přimluví se u vojenského velení, aby ho zařadili k pomocným službám; veškeré přesvědčování však nikam nevedlo. Svou pozici jasně vylíčil v dopise otci Karobathovi: „Musím vám oznámit, že zanedlouho přijdete o jednoho ze svých farníků. Dnes jsem dostal povolávací rozkaz, 25. musím do Enns. Ovšem vzhledem k tomu, že nic nemůže mou duši zaštitit proti nebezpečím, jímž by ji tito lidé (nacisti) vystavili, nemohu ustoupit od svého rozhodnutí, která vy už znáte. Kristus pokáral Petra, že ho ze strachu a pro lidské ohledy zapřel. Kolikrát bych musel Krista

zapřít, kdybych oblékl tu uniformu! Jestliže odmítnu, vystavuji se riziku, že už neuvidím ty, kteří jsou mi tak drazí. Všichni mi opakují, že tímto postoje dávám šanc svůj život, ale mám za to, že ten, kdo je na frontě čelí stejnému riziku!“⁷

Svobodná vůle vězněného

24. února spolu večeřeli: manželka, tehdy už smířená s jeho rozhodnutím, matka a dcery, které o loučení neměli ani potuchy. Časně ráno, 25. odjel ze St. Radegund, tak aby ho nikdo neviděl: jen sousedka si vzpomíná, že ho zahlédla z okna, jak se volným krokem vzdaloval, pak se na okamžik zastavil a otočil zpátky, jakoby chtěl pozdravit vesnici, kterou opouštěl, tehdy ještě pohrouženou do spánku⁸. Jen co přišel do Enns, napsal rodině tato působivá slova: „Rád bych vám poslal ještě jeden srdečný pozdrav,

dokud jsem na svobodě. Buďte rodinou, v níž panuje vzájemná láska a odpuštění. Pak se

⁶ Říká totiž: „Dnes se často slyší, že nelze nic dělat: kdyby kdo co řekl, skončil by ve vězení anebo by ho zabili. Je pravda, že dění světa se nedá příliš změnit: muselo by se začít už před sto či více lety. Jsem ale přesvědčen, že nikdy není příliš pozdě na to, abychom zachránili sami sebe, a dokud žijeme získali i nějakou duši pro Krista“ (*tamtéž*, 161).

⁷ A končil slovy: „Protože nacisté tolerují tolik omylů, je lépe připravit se hned na oběť vlastního života, než se před smrtí dát na pospas hříchu“.

⁸ Posledním člověkem, kterého potkal, byl jeho nejlepší přítel z dob mladistvým úletů, který – když ho spatřil, jak kráčí pod okny jeho statku, říká: „Bůh tě prováže, Franzi“, načež tento byl tak překvapen, že se nezmohl než na odpověď“ Už mě více nespátí“.

může přihodit cokoli. Rádi všem odpouštějte, a také mně, pokud budete muset kvůli mně ještě trpět“. Poté se 1. března představil v povolávacím centru a prohlásil, že odmítá vojenskou službu. Hned byl zatčen a převezen do vojenské věznice v Linzi – prvního úseku křížové cesty, kterou si sám dobrovolně zvolil.

Dva měsíce, které ve vězení strávil, byly poznamenány hlubokou bolestí – na jedné straně vzpomínka na štěstí, které prožíval v manželství a na druhé straně se mu nabízela možnost rozmyslet si své rozhodnutí. V dopisech, které ženě posílal, žasneme nad slovy: „Když se tě budou ptát, zda-li souhlasíš s tím, že nechci na frontu, řekni čestně čemu dáváš přednost, neboť mám za to, že mému postavení nemůžeš ani ulehčit ani přitížit“. A pokračoval: „Kdybych neměl takovou hrůzu ze lži a intrik, nebyl bych tu a ani do budoucna si nechci zachránit život lží“. Současně však přiznával těžkosti, s nimiž se setkal, když chtěl zůstat pevný ve svém rozhodnutí. 11. března však jí psal: „Sděluji ti, že jsem ochotný ke zdravotnické službě, protože tam se dá dělat dobro a konkrétním způsobem projevat křesťanská láska; není proti tomu ani mé svědomí.

Vojenský tribunál však přijímal jen bezpodmínečnou oddanost. Zatímco byl Franz ve vězení, aby přemýšlel, trávil čas modlitbou, sledoval liturgický cyklus a doporučoval své ženě, aby nebyla smutná, protože situace, v níž se nachází není než dílem Boží prozřetelnosti, a to mu spolu s klidem ve svědomí dává sílu žít v pokoji dokonce i za mřížemi. Pošta chodila pravidelně. Ty obálky obsahovaly jeho dny přemýšlení a modliteb, obav o dcery a jejich budoucnost, rady stran statku, prosby spoluvězňů. Jako když prosil manželku, aby mu poslala alpskou protěž pro snoubenku jednoho Francouze, který byl před několika týdny souzen, a i přesto, že byl sužován úzkostí, co ho tísnila, jí s humorem říká: Ach, kéž bychom si to mohli na týden vyměnit: trochu odpočinku by ti prospělo“.

U příležitosti výročí svatby jí píše: „Když se dívám zpátky a zvážím všechno štěstí a milosti, kterých se nám dostalo, někdy se mi těch sedm let jeví jako zázraky!“ jeho odvaha byla veliká, jeho vůle pevná, a to i přes bolest nad city, které opouštěl, a pak nesmírná důvěra v boha, k němuž se bez ustání modlil. Jako bychom ho viděli s růžencem v ruce, jak se dlouze dívá z okna a přitom se ptá a říká: „Příroda se nenechá za žádnou cenu dotknout onou bídou, co postihla lidstvo. I když odtud mnoho nevidím, přesto se mi zdá, že vše je letos zelenější a rozkvetlejší, než v letech předchozích. Jak začne svítat, je pod okny slyšet kosí zpěv“: i ptáci, přestože to jsou nerozumní tvorové, mají jak se zdá více pokoje a radosti než my, lidé rozumem obdaření“⁹.

4. května 1943 je nečekaně převezen do Berlína k poslednímu soudu. V narychlo psaných řádcích, zaslaných manželce, potvrzuje své rozhodnutí – i kdyby věci měly mít rychlý spád,-

Fransiska Jaegerstaetter, 90, u hrobu manžela s vídeňským arcibiskupem, kardinálem Schönbornem a dalšími biskupy – z Linze a Itálie

⁹ A ptá se: „Proč se tak často rmoutíme, máme-li se něčeho zříci a obětovat to, po čem touží naše srdce, když na věčnosti za to dostaneme tisíckrát víc?“.

jediné, co ho mrzí: že jí nedovolili, aby jej v Linzi navštívila, protože teď je vzdálenost mnohem větší. Také vězeňský řád je teď mnohem tvrdší: méně dopisů – pouze jeden za měsíc -, žádné potraviny poštou; jen rytmus modlitby zůstává týž, stejně jako úvahy nad Bibli, které zaznamenává na tu hrstku papíru, co je ve vězení k dostání. Mezitím se jeho advokát, F. L. Feldmann, pokusil o nejzažší obhajobu a snažil se zvrátit jeho rozhodnutí, jež by ho navždy vzdálilo jeho drahým. Franz však byl neoblomný: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden. Kdo svůj život zachrání, ztratí ho: kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho (Mt 10,37-39).

Dlouho nad těmito slovy uvažoval; uvést je ve skutek však nebylo snadné: a přece si nemohl nalhávat, ani ustoupit myšlence, že celou odpovědnost za hrůzy nese *Führer*, jakoby pouhá poslušnost ospravedlň-ňovala hrůzné činy. Soud proběhl 6. července 1943 a rozsudek zněl: trest smrti¹⁰. Nechtěl o tom psát ženě ani dětem, od nichž před několika dny dostal fotografii, na níž stálo: „Tatínku, vrať se brzy“ (obr.). Advokát informoval Franzisku, aby se rychle vypravila do Berlína, než bude příliš pozdě a

v dopise píše: „nemohl nám slíbit, že přijme vojenskou službu. Velmi trpěl, ale tvrdil, že i přes to všechno je šťastný. Vůbec se ke svým rozhodnutím nechtěl vracet. Teď mu zůstává na rozmyšlenou jen několik dní. Sám Bůh ví, kolik času života mu ještě zbývá“.

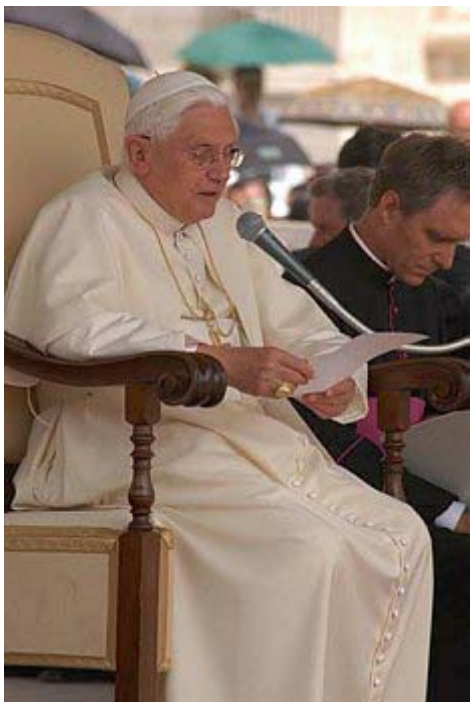
V posledních dnech Franz dlouze rozmlouval s otce Kreuzbergem, vězeňským kaplanem, a tyto rozhovory jej velmi povzbudily, zvláště když se dověděl, že další Rakušan, otec Reinisch byl popraven z téhož důvodu: odmítl totiž složit vojenskou přísahu. Navíc hodně psal a snažil se tak vypsát na papír všechno, co prožíval: strach ze smrti, důvěru v nekonečné Boží milosrdenství, lásku k rodině, prosbu za odpuštění adresovanou těm, kterým tímto svým rozhodnutím způsobil utrpení. V dopise-závěti čteme: „Napíšu jen pár slov, tak jak mi vyvěrají ze srdce. Píšu se svázanýma rukama, ale je to lépe, než kdyby byla spoutána vůle. Někdy nám Bůh ukazuje otevřeně svou sílu, kterou dává lidem, co ho milují a nedávají přednost zemi před nebem. Ani vězení, ani pouta, ba ani smrt nemohou člověka oddělit od lásky Boží a vzít mu jeho svobodnou vůli. Boží moc je nepřemožitelná“.

Jeho život pohasl pod gilotinou, 9. srpna 1943. A přece i po tolika letech vystupuje z tragické minulosti jeho „bolestná a hrdá“ korespondence, jak si přál: aby nám připomněl, že ani v době, kdy smýšlení bylo zastíněno strachem a lidstvo se potácelo v temnotách, znetvořené zvrácenou ideologií šilence a souhlasným mlčením tolika „skrčků“, nescházeli lidé jako Franz Jägerstätter a další, kteří i uprostřed temnot dokázali najít těžší, ale jasnější cestu víry, svědomí a odpovědnosti.

¹⁰ Advokát Feldmann dosáhl na tribunálu – což je svého druhu unikát – že soudci promluvili s jeho klientem. Doufal, žije tam, kde se to nepodařilo jemu snad zabere jejich domluva: nabídli mu pomocnou vojenskou službu. On však trval na svých důvodech svědomí a odmítl i tentokrát.

JAKUB STARŠÍ

/promluva Benedikta XVI. při střeďeční generální audienci, 21. června 2006 na náměstí sv. Petra v Římě/

Drazí bratři a sestry,
pokračujeme v sérii portrétů apoštolů, které si vyvolil sám Ježíš během svého pozemského života. Mluvili jsme o svatém Petrovi, jeho bratru Ondřejovi a dnes se setkáme s postavou Jakuba. Biblické seznamy Dvanácti uvádějí dvě osoby tohoto jména: Jakub, syn Zebedeův a Jakub, syn Alfeův (srv. *Mk* 3,17.18; *Mt* 10,2-3), kteří se obecně rozlišují označením Jakub Starší a Jakub Mladší. Tato označení nemají pochopitelně v úmyslu poměřovat jejich svatost, ale přihlíží se pouze k různému významu, jaký dostávají ve spisech Nového zákona, zvláště pak v rámci Ježíšova pozemského života. Dnes věnujme pozornost první z těchto stejnojmenných osobností.

Jméno Jakub je překladem *Iacobos* počteného tvaru jména slavného patriarchy Jakuba. Apoštol toho jména je bratrem Jana a ve zmíněných seznamech zaujímá druhé místo po Petrovi, jak u Marka (3,17) nebo třetí místo za

Petrem a Ondřejem v evangeliích Matouše (10,2) a Lukáše (6,14), zatímco ve Skutcích apoštolů přichází po Petrovi a Janovi (1,13).

Tento Jakub patří spolu s Petrem a Janem do skupiny tří privilegovaných učedníků, které si Ježíš bral sebou ve významných okamžicích svého života. Protože je velké horko, chtěl bych to zkrátit a zmíním pouze dvě v těchto příležitostech. Spolu s Petrem a Janem se mohl účastnit chvíle Ježíšovi agónie v Getsemanské zahradě a události Ježíšova Proměnění. Jde tedy o navzájem velmi odlišné situace: v prvním případě zakouší Jakub spolu s ostatními dvěma učedníky Pánovu slávu, vidí jej, jak rozmlouvá s Mojžíšem a Eliášem, vidí, jak z Ježíše vyzařuje božský jas; v druhém stojí před utrpením a ponížením, na vlastní oči vidí, jak se Boží Syn poníží a stává se poslušným až k smrti. Jistě, druhá zkušenost je pro něj příležitostí zrání ve víře, opravení si jednoznačného triumfalistického výkladu té první: musel prohlédnout, že Mesiáš, očekávaný židovským národem jako vítěz, ve skutečnosti není jej obklopen ctí a slávou, ale i utrpením a slabostí. Kristova sláva se uskutečňuje právě v kříži, v účasti na našem utrpení.

Toto dozrávání víry bylo završeno Duchem svatým o Letnicích, takže Jakub, když nadešla chvíle krajního svědectví, necouvl zpět. Na počátku 40. let prvního století, král Herodes Agrippa, vnuk Heroda Velikého, jak informuje Lukáš: „začal pronásledovat některé členy církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popraviti mečem“ (*Skt* 12,1-2). Stručnost sdělení, bez jakékoli výpravné podrobnosti, na jedné straně odhaluje, jak běžným bylo pro

křesťany vydávat svědectví Pánu vlastním životem, a na druhé straně, jaké čelní místo zaujímal Jakub v jeruzalémské církvi, také kvůli úloze jakou zastával během Ježíšova pozemského života.

Pozdější tradice, sahající aspoň k Isidorovi ze Sevilly vypráví o jeho pobytu ve Španělsku, aby v tomto významném regionu římské říše hlásal evangelium. Podle jiné tradice bylo do Španělska převezeno až jeho tělo, do města Santiago de Compostella. Jak všichni víme, toto místo se stalo předmětem velké úcty a dodnes je cílem četných poutí, nejen z Evropy, ale i z celého světa. A tak se vysvětluje ikonografické znázorňování sv. Jakuba s poutnickou holí v ruce a se svitkem evangelia, charakteristickými rysy putujícího apoštola, který se věnuje hlásání „radostné zvěsti“.

Od svatého Jakuba se tedy můžeme naučit mnoha věcem: ochotě k přijetí Pánova povolání, i když po

nás žádá, abychom opustili „lodžku“ svých lidských jistot - nadšení následovat ho po cestách, které nám on ukáže za hranicemi jakékoliv naší domýšlivosti, ochotě vydávat mu

odvážné svědectví, a je-li nutné až k nejvyšší oběti života. Tak se nám Jakub Starší staví před oči jako výmluvný příklad velkodušného přilnutí ke Kristu. On, který skrze matku zpočátku žádal, aby mohl spolu s bratrem zasednout po Mistrově boku v jeho Království, byl právě prvním, kdo pil z kalich jeho utrpení a sdílel spolu apoštoly mučednictví.

Závěrem, když všechno shrneme, můžeme říci, že putování z hory Proměnění, a to nejen vnější, nýbrž především vnitřní, symbolizuje celou pouť křesťanského života, mezi pronásledováními světa a útěchami od Boha, jak říká II. vatikánský koncil. Následujeme-li Ježíše jako svatý Jakub, i v těžkostech víme, že jdeme po správné cestě.

Als Ausdruck tiefer Verehrung für das Lebenswerk des Geistes und Gelehrten der Theologie, der durch sein erfolgreiches Wirken an der Universität Regensburg und mit seinen Publikationen die Stadt weit über ihre Grenzen hinaus bekannt gemacht hat und in Würdigung seiner stets gezeigten Verbundenheit mit der Stadt Regensburg und ihren Bürgerinnen und Bürgern hat der Stadtrat der Stadt Regensburg in seiner Sitzung am 26. Januar 2006 einstimmig beschlossen,

*Seine Heiligkeit
Papst Benedikt XVI.*

zum Ehrenbürger der Stadt Regensburg
zu ernennen.

Regensburg 21. Juni 2006

Für den Stadtrat und die Bürgerschaft
der Stadt Regensburg

Klaus Schaidinger
Oberbürgermeister

Po skončení generální audience přijal Benedikt XVI. v Aule Pavla VI. představitele magistrátu z Řezna, kteří mu předali čestné občanství města:

„Už od roku 1964 jsem mohl v Řezně pobývat u svého bratra, který vedl jeden z nejstarších chlapeckých sborů světa „Regensburger Domspatzen“. Mé vztahy k městu dostaly nový charakter, když jsem se v roce 1969 do Řezna přestěhoval, jakkoliv mě těšilo, že jsem měl možnost přednášet na tak velké a staré universitě, jako je Tübingen. Objevily se ovšem dva důvody, kvůli kterým jsem se rozhodl z této školy odejít. Jedním byla ideologická agitace, která nepřála - pro práci nezbytné - vnitřní rovnováze. Kromě toho jsem byl po práci na třech starých univerzitách – v Bonnu, Münsteru a v Tübingen - nadšen možností budovat novou universitu. Svou roli sehrála také skutečnost, že

v Řeznu žil můj bratr a mohl jsem se tam cítit jako doma.“
Řezno je jedním z nejstarších měst Německa, ale je i městem mládí, plným života... Při pohledu na dóm a starobylé hradby chápeme, že se nesmí zapomínat na dějiny, které nám neustále předkládají svá naučení. Řezno je i pro papeže příkladem odolávání temným časům dějin“.

„Nashledanou v Řezně“ – těmito slovy se papež loučil s delegací bavorského města, jehož čestným občanem se právě stal.

Řezno je už druhým bavorským městem, které v poslední době udělilo papeži čestné občanství. Před dvěma týdny tak učinili představitelé města Altötting.

Cyrlometodějské slavnosti VELEHRAD 2006

Neděle 2. července - MALÁ POUŤ

7.30 • 10.00 • 11.30 • 15.00 hod. Mše svatá

Úterý 4. července

12.30 - 19.00 Zahájení prezentací prarodinných aktivit, charitativních a nadačních organizací, hnutí a komunit, vzdělávacích zařízení a institucí, ekologických iniciativ. Na Stojanově gymnáziu bude k dispozici výstava fotografií Matky Terezy, prezentace Misijního díla a další. Více info na www.velehrad2006.cz

15.00 Mše svatá pro vozíčkáře

19.00 VEČER LIDÍ DOBRÉ VŮLE - HRADIŠŤAN SJŘÍM PAVLICOU

Záštitu převzal Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský

Na koncertě vystoupí přední interpreti různých žánrů z České republiky i ze zahraničí a budou představeny důležité charitativní projekty v naší zemi

19.45 Přímý přenos Českou televizí a Českým rozhlasem 1- Radiožurnálem

20.00 - 24.00 Adorace v bazilice - vedena hnutími a komunitami s přimluvnými modlitbami

Příležitost k osobním rozhovorům

24.00 Mše svatá

Středa 5. července

Slavnost svatých Cyrila a Metoděje

NÁRODNÍ POUŤ VELEHRAD 2006

Mše svaté v bazilice:

6.30 P. Petr Přádka, S. J., farář velehradský

7.30 P. František Hylmar, S. J., provinciál Tovaryšstva Ježíšova

8.30 Novokněží České republiky

9.45 Modlitba růžence v bazilice

10.30 SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ (na nádvoří před bazilikou)

Hlavní celebrant: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský

Kazatel: kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský, primas český

Koncelebrují biskupové Čech, Moravy a Slezska

Slavnostní poutní mše je přenášena Českou televizí a Českým rozhlasem Praha

15.00 Byzantsko-slovanská liturgie svatého Jana Zlatoústého v bazilice

Příležitost ke svátosti smíření je v bazilice i na nádvoří

Doprava poutníků poutními autobusy je možná až na Velehrad

Zdravotní službu zajišťuje:

 Malteser Hilfe, n. p. s.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 25. června – 2. července 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 25. června	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za 80 let života a Boží požehnání do dalších let
		DRYSICE 9.30	za + Ing. Jana POLÁCHA, rodiče a duše v očistci
		PODIVICE 11.00	za + Metoděje a Františku MALÍKOVY a Annu LANGEROVOU
		ŠVÁBENICE 15.00	PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ P. Martin VÉVODA
PONDĚLÍ 26. června	PONDĚLÍ 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Michala GÁBORA, manž, rodiče, bratra a dceru
ÚTERÝ 27. června	SV. CYRIL Z ALEXANDRIE, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za + Františka RUDOLFA, manželku a rod. JUŘENOVU
STŘEDA 28. června	SV. IRENEJ, BISKUP A MUČEDNÍK	DRYSICE 18.00	za Vladimíra RYŠÁVKU, vnuka, 2 rodiče a + rodinu
ČTVRTEK 29. června	SV. PETR A PAVEL, APOŠTOLOVÉ - SLAVNOST	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Josefa SNÍDALA, manželku, syna, živou a + rod.
PÁTEK 30. června	VÝROČÍ POSVĚCENÍ KATEDRÁLY - SVÁTEK	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování Pánu Bohu za 60 let života
SOBOTA 1. července	SOBOTA 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 10.00	SVÁTOST KŘTU Daniel NĚMEC
		PODIVICE 18.30	MARIÁNSKÁ POBOŽNOST
NEDĚLE 2. července	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodiče TAUŠOVY a ZAHRADNÍČKOVY
		DRYSICE 9.30	za živé a zemřelé drysické farníky
		PODIVICE 11.00	za živé a zemřelé podivické farníky

**INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA DRUHÉ POLOLETÍ ROKU 2006 (3.7.-31.12.)
ZAPISUJI VE VŠEDNÍ DNY PO MŠI SVATÉ. PAMATUJTE VČAS NA SVÁ JUBILEA!**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ČERVEN

1. Aby křesťanské rodiny s láskou vítaly každé dítě a láskou zahrnovaly staré a nemocné, kteří potřebují jejich péči a pomoc.
2. Aby pastýři i věřící křesťané chápali mezináboženský dialog a inkulturaci evangelia jako každodenní službu, kterou mají konat pro evangelizaci národů.
3. Abychom u příležitosti 50. výročí encykliky „Haurietis aquas“ znovu objevili pravou úctu k Božskému Srdci Páně.
4. Abychom se ve škole Panny Marie, eucharistické ženy, naučili aktivní a odpovědné účasti na slavení mše svaté zvláště v den Páně.

Kostel sv. Michaela, archanděla
ve Švábenicích

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Přspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10.-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.